

[P. Mortensen.]

stilles til Raadighed for Laan i Landbrugs-ejendomme, og disse Laan er rentefri i 2 Aar, og de 150 000 Kr. stilles til Raadighed for de øvrige af Loven omfattede Laantagere som Laan paa almindelige Vilkaar.

Der er for mit Vedkommende Grund til at takke den højtærede Finansminister, fordi han har taget Hensyn til den Henstilling, jeg gjorde vedrørende de Landbrugere, der har haft særlig vanskelige Kaar.

Jeg vil dernæst gerne nævne et andet Spørgsmaal, som har været rejst i Forbindelse med Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Mulighed for at udvide Loven til ogsaa at omfatte de Landbrugere i Sønderjylland, der har erhvervet Ejendomme efter 1934. Heroverfor har den højtærede Finansminister udtalt Betænelighed, idet en saadan Udvidelse efter Ministerens Mening let kunde paavirke Grundpriserne i opadgaende Retning. Ministeren har dog kunnet tiltræde, at Rentelettelsesudvalget, det vil altsaa sige Lovens § 5-Udvalg, kan tage denne Sag op til Overvejelse for de Tilfældes Vedkommende, hvor Ejerskiftet er sket inden 1. April 1936 og, hvor særlige Forhold taler derfor, give Lempelser for den nye Ejer, dog kun for den i Loven forudsatte nye 2 Aars Periode.

Endelig har Spørgsmaalet om, hvorvidt Forpagtere af sønderjyske Landejendomme kunde opnaa Lempelser i Henhold til Loven, været rejst dels ved første Behandling og dels i Udvalget. Heroverfor gør den højtærede Finansminister, hvilket ogsaa fremgaar af Betænkningen, opmærksom paa, at man vil imødekomme saadanne Begøring om Lempelser, naar de fremsættes fra Forpagtere, der har langvarige Forpagtningskontrakter.

Ud over de her nævnte særlige Ønsker, som Finansministeren har imødekommet, er der af Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti fremsat en Række videregaaende Ønsker, som Finansministeren imidlertid ikke har kunnet imødekomme. Et af disse Ønsker, som altsaa ikke er opfyldt, gik ud paa, at Loven maatte blive forlænget i 5 Aar i Stedet for som foreslaet i 2 Aar. Heroverfor har Ministeren udtalt, at han tværtimod maatte tage en Afvikling af Rentelettelsesloven under Overvejelse, naar dens Gyldighed om 2 Aar udløber. Om Ønskeligheden af en saadan Afvikling er man fra Flerpartiets Side for saa vidt enig med Ministeren, naar der ikke inden den Tid viser sig Vanskeligheder, der gør Opretholdelse af Særlovgivningen for Sønderjylland paa dette Omraade nødvendig. Det, man fra Oppositionspar-

tiernes Side gør gældende, naar man kræver den foreliggende Lovgivning ikke alene opretholdt, men forlænget for et længere Aaremaal end foreslaet, er Uligheden mellem de økonomiske Kaar for Landbrugere i Sønderjylland og for Landbrugere i det øvrige Land. Jeg maa sige, at det er ikke for mig klart, om den paastaaede Ulighed er til Stede og da navnlig ikke, hvor stor den er. Ser man paa Forrentningsprocenten for Sønderjylland, saa afviger den, saa vidt man kan se, ikke væsentligt fra Forrentningsprocenten i den øvrige Del af Landet. Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i sin Ordførertale ved Sagens første Behandling oplyste, at Forrentningsprocenten for en enkelt Regnskabsforening i Sønderjylland var saa høj som 8,2 pCt. af Panteværdien, medens andre Foreninger kun var naaet til en Forrentningsprocent paa omkring 4 eller lidt derunder. Jeg er naturligvis klar over, at man skal være varsom med at bedømme Forholdene ud fra en enkelt Regnskabsforenings Udregninger, og da navnlig naar denne Udregning kun omfatter et enkelt Aar. Noget mere oplysende vil det sikkert være, naar man tager Gennemsnittet af Forrentningsprocenten for flere Aar for Sønderjyllands Vedkommende og foretager en Sammenligning med Gennemsnittet af Forrentningsprocenten for de samme Aar for det øvrige Land. Efter hvad jeg har faaet oplyst, er den gennemsnitlige Forrentningsprocent for Sønderjylland for de sidste 5 Aar 3,6 og for den øvrige Del af Landet for de samme 5 Aar 3,5, altsaa nogenlunde den samme Procent, saa man kan i alt Fald ikke tale om nogen større Ulighed i dette Forhold.

En anden og væsentlig Ting, man ogsaa maa tage i Betragtning ved en Bedømmelse af de heromhandlede Forhold — og det gjorde man ogsaa fra Venstres Side —, er de kommunale Ejendomsskatter. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram var ved Sagens første Behandling og senere i Udvalget stærkt inde paa en Omtale af Skattetrykket for Grundejere i Sønderjylland. Jeg vil heroverfor gerne sige, at selv om man maa erkende, at de kommunale Ejendomsskatter er steget noget stærkere i Sønderjylland i Løbet af de sidste 3 Aar, end Tilfældet er i det øvrige Land, saa er de, saa vidt jeg kan se, naar man sætter Skatterne i Forhold til Grundværdierne, stadig noget lavere i Sønderjylland end i det øvrige Land. Her maa jeg maaske have Lov at tilføje, at Amts- og Sognekommunerne i Sønderjylland netop